

РЕШЕНИЕ

№ 15116

гр. София, 20.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 08.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **13287** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод определение № 1625 от 16.12.2025 г., постановено по адм. дело № 1347 по описа за 2025 г. на Административен съд – София област, с което е изпратена по подсъдност жалбата на Л. З. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], кв. В., [улица], чрез адв. М. М. от САК, със съдебен адрес за връчване на книга и съобщения [населено място], [улица], ет. 6, кантора 23 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № ГРАМ-1489322 от 08.10.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към Районно управление (РУ) К., Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) - С., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е нищожна поради допуснато съществено процесуално нарушение, а именно с нея е отнето свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) с несъществуващ номер, а именно [ЕИК]. Излагат се доводи, че в доктрината и съдебната практика е възприето, че основанията за незаконосъобразност са посочените в чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията не са особено съществени. В хода на съдебното производство, оспорващият, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Претендира сторените съдебно – деловодни разноси, съгласно представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор към РУ К., ОДМВР - С., редовно призован, не се явява и не

се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА № 3339109 от 08.10.2025 г., издаден от И. А. П., на длъжност „младши автоконтрольор“ при РУ-К., ОДМВР - С., с който е установено, че на 08.10.2025 г., около 11:12 ч., е управлявал лек автомобил Ф. ТРАНСПОРТЕР с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. К., в област Софийска, общ. К., път С.-П.-Б.-Б.-М.-Л.-километър 30, като при извършена проверка в [населено място] проход 30 кв. е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация; не е пререгистриран в определения срок. Констатираното нарушение на чл. 140, ал.1, пр. 1 ЗДвП. Л. Г. е подписал АУАН без възражение. С АУАН са СУМПС и СРМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 08.10.2025 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на младши автоконтрольор И. А. П. при РУ-К., ОДМВР - С. по издаване на процесната заповед произтича от заповед № 513з-3082 от 22.07.2025 г. и заповед № 513з-954 от 18.02.2022 г. на директора на ОДМВР-С. и Акт за встъпване в длъжност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, но не притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) гг)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което води до съществено нарушение на производствените правила. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, но липсва конкретизация на правните обстоятелства.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за

преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава, съгласно посоченото в Постановление от 13.11.2025 г., по пр.пр. 2524/2025 г. по описа на РП К., на управление на МПС със служебно прекратена регистрация от 10.09.2025 г. по чл. 143, ал. 15 ЗДвП..

В оспорената заповед е посочено, че оспорващият е нарушил разпоредбата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която е санкционна и предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца и с глоба от 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Едва на представена с писмо на 16.02.2026 г. информация се установява, че дерегистрацията на МПС е направена по реда на чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП, служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика.

От посочената информация (в табличен вид, л. 18) се установява, че за МПС с рег. [рег.номер на МПС] на 09.07.2025 г., 15:50 ч., е въведена служебна промяна на регистрацията на МПС поради регистриране на договор за продажба-праводаване. На 10.09.2025 г., 18:31 часа регистрацията на МПС е прекратена по чл. 143, ал. 15 ЗДвП – непререгистрирано ПС.

Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ВС, ОСГК мотивите към административния акт или към революцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по – горния административен орган в съобщението до страните, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Липсата на мотиви към първоначалния административен акт не съставлява съществено процесуално нарушение на закона и в случаите, при които по-горният административен орган е потвърдил акта, като е изложил съображения, позволяващи да се провери законосъобразността му при обжалването по съдебен ред. Видно от вече изложеното обжалваната заповед е издадена въз основа на АУАН ГА № 3339109, в който извършеното нарушение е квалифицирано като такова по чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. Посочената разпоредба разписва следното правило за поведение – по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само ППС, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал.1 от Закона за пътищата.

От така посоченото безспорно е видно, че нито в АУАН, нито в обжалваната заповед е посочено в какво се изразява конкретното нарушение, за да може оспорващият да осъществи правото си на защита, както и че същият в качеството му на несобственик на въпросното МПС няма от къде да знае, че същото не е пререгистрирано в предвидения законен двуседмичен срок. Още повече, че самата дерегистрация е направено служебно. От страна на административния орган не се твърди, че собственикът е бил уведомен за служебната дерегистрация на лекия автомобил, за да се предположи обосновано, че водачът на такъв автомобил също е знаел, че не е регистриран по надлежния ред. Поради това държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото процесното МПС не е негова собственост.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на административния акт, довели до засягане правото му на защита.

Приложената на Л. З. Г. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. При този изход на спора, следва да се уважи искането на жалбоподателя за възстановяване на сторените от него съдебно-деловодни разноски, но не и в размера, посочен в представения списък в съдебно заседание от 511,30 евро адвокатско възнаграждение и 5,11 евро за внесена държавна такса. Поради липсата на направено възражение за прекомерност от страна на ответника, съдът намира, че следва да се удовлетвори молбата на оспорващия и да му се присъдят разноски в общ размер на 516,41 евро, съгласно представения списък.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. З. Г. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП № ГРАМ-1489322 от 08.10.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към Районно управление К., Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - С.

ОСЪЖДА Районно управление – К., Областна дирекция на вътрешните работи - С. да заплати на Л. З. Г., ЕГН [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 516,41 евро (петстотин и шестнадесет евро и четиридесет и един евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: